ដើមត្នោត

ពេលខ្ញុំចាស់ទុំជាផ្លែ   អ្នកស្រុកពុកម៉ែកែជាចំណី ។
ផ្អែតហើយបោះខ្ញុំទៅដី   ខ្ញុំខំឃ្នាតខ្ចីដុះសារឡើងវិញ ។
ស្លឹកមួយត្រួយមានក្រពេញ   មនុស្សម្នាររមិញជីកគាស់កកាយ ។
គាស់ខ្ញុំមកស្ងោរដូចបាយ   បានផ្អែតឡើយណាយសប្បាយរាំច្រៀង ។
ខ្ញុំធំស្រលះរូបរាង   អ្នកមកកាប់ធាងកាត់ធ្វើជាផ្លិត ។
ខ្ញុំខ្ពស់មានម្លប់បាំងបិទ   អ្នកជៀលអ្នកចិតកខ្ញុំយកគាវ ។
ខ្ញុំខ្ពស់ធំហួសពីស្មាវ   អ្នកយកឡៀវអាកយកគម ។
អោយខ្ញុំយំឈឺមិនព្រម   អ្នកឃើញមានគមអ្នកចង់កកូរ ។
មិនដឹងថាខ្ញុំឈឺថ្ងូរ   អ្នកឆ្វាញ់កកូរខ្ញុំស្លាប់រូបា ។
បើសិនជាខ្ញុំធំកាលណា   ខ្ញុំខំចេញផ្កាអោយអ្នកធ្វើស្ករ ។
ចេញផ្លែអោយអ្នកបរបរ   ចេញត្រួយបន្តអោយធ្វើកន្តំ ។
ស្លឹកចាស់ខ្ញុំខំសន្សំ   អ្នកកាត់បង្ខំយកទៅប្រក់ផ្ទះ ។
ខ្ញុំឃាត់ការពារមិនឈ្នះ   អ្នកបានដេកផ្ទះឯខ្ញុំឈាមហូរ ។
មិនដែលរអ៊ូឬថ្ងូរ   គួអ្នកអាសូរដល់ដល់ពូចត្នោតផង ។
បើកាប់សូមស្តាប់បំណង   កុំកាប់ប្អូនបងខ្ញុំដែលក្មេងខ្ចី ។
ខ្ញុំតូចឆ្ងាញ់តែមាត់ឆី   កុំកាប់ខ្ញុំអីសុំរស់ដល់ចាស់ ។
ខ្ញុំផ្តាស់ចិញ្ចឹមលោកម្ចាស់   អោយផលច្រើនណាស់អ្នករស់គ្រប់ប្រាណ ។
ចង់រស់ដោយសុខសាន្ត   លោកម្ចាស់ក៏បានសុខទាំងអស់គ្នា ។

ស្រីសន្ធរ ២០០២

សូយ ឡូត